Annus I. - Vol. I. Die 1 Iunii 1909. Num. 10.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

MOTU PROPRIO

DELETUR COETUS IURISCONSULTORUM ET CAUSAS IN FORO AGENTIUM CUI NOMEN A SANCTO PETRO APOSTOLORUM PRINCIPE.

Id praeclaro semper adiumento atque ornamento Ecclesiae cessit, ut non modo qui sacerdotali fulgent honore egregiam rei catholicae provehendae navent operam, sed etiam e fidelibus quamplures, pia consiliorum ac virium communione coniuncti, sese illis adiutores praebeant, varii generis consociationibus rite constitutis. Hos quidem Ecclesia, divinae gloriae augendae percupida, gloriosi sui laboris consortes, hac praesertim aetate, libens excipit, et *quasi mater honorificata* omni benevolentia complectitur.

Frequentem consociationum huiusmodi coronam ubique gentium florere dum laeti conspicimus, peculiares quaedam, quas perspectas habemus, rationes Nos movent ad providendum de ea satis cognita *iurisconsultorum et causas in foro agentium Societate, ab Apostolorum Principe nuncupata.* Haec Romae canonice instituta anno MDCCCLXXVIII, id sibi optime praestituit ut Ecclesiae et Sedis Apostolicae iura tuenda ac fovenda susciperet. Vix porro exortam Decessores Nostri paterno animo sunt prosecuti, et sociorum frequentia ac viribus auctam, spiritualibus gratiis ditandam duxerunt. Noverunt quippe ingravescentia Ecclesiae

tempora novis in dies egere defensoribus: noverunt eam ipsam Societatem felicibus initam auspiciis, non mediocres eidem Ecclesiae posse utilitates portendere.

Sed quum non raro fiat, ut consociationes eiusmodi decursu aetatis, vel pristinam virtutem amittant, vel iam non temporum ingenio et necessitatibus congruant, Sedes Apostolica vigiles curas in eas impendere consuevit: ita sane ut ne qua forte sit fronde tantum conspicua, quae locum frustra occupet; quae vero satis sint frugiferae, uberiore cum laetitia proveniant.

Quae quidem Nos animo reputantes, etsi memoratam Societatem non exigua sibi merita comparasse novimus, tamen, in praesentia, mutatis hominum rerumque adiunctis, hoc plane censemus, ipsam minus iam instituto suo atque utilitatibus quaesitis respondere. Itaque id muneris Nostri esse arbitramur eamdem iurisconsultorum et causas in foro agentium Societatem abolere, ac reapse abolitam et sublatam apostolica auctoritate edicimus et declaramus. Quod autem his litteris statutum est, id ratum firmumque esse iubemus: contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXVI Maii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I

PONTIFICIUM INSTITUTUM BIBLICUM IN URBE ERIGITUR.

PIUS PP. X

Ad perpetuam rei memoriam. — Vinea electa sacrae Scripturae ut uberiores in dies fructus tum Ecclesiae Pastoribus tum fidelibus universis afferret, iam inde ab exordiis apostolici Nostri regiminis, Decessorum Nostrorum vestigiis insistentes, omni ope contendimus. Instabat enim in primis praesens Ecclesiae necessitas, ex eo maxime parta, quod de disceptationibus biblicis confusae essent usque quaque ac perturbatae mentes. Urgebat etiam conceptum animo Nostro desiderium, itemque nativum muneris Nostri officium provehendi pro viribus studium sacrarum Scripturarum, comparandique, catholicis praecipue iuvenibus, catholica studiorum subsidia, ne cum ingenti sanae doctrinae discrimine ad heterodoxos se conferrent redirentque modernistarum spiritu imbuti.

His talibus Ecclesiae malis efficacia et nova remedia oppositurus, maioraque studiorum biblicorum incrementa curaturus, illud iam pridem Leo XIII r. m. animo spectavit, athenaeum biblicum in Urbe constituere, quod altioribus magisteriis omnique instrumento eruditionis biblicae ornatum, copiam praesertim excellentium magistrorum ad exponendos in scholis catholicis divinos Libros praeberet.

Salutare ac frugiferum Decessoris Nostri propositum Nos quidem avide complexi, iam litteris Nostris *Scripturae sanctae*, die XXIII februarii mensis anno MDCCCCIV datis, monuimus, percommodum Nobis consilium videri huiusmodi athenaei biblici in Urbe condendi, quo « delecti undique adolescentes convenirent, scientia divinorum eloquiorum singulares evasuri », illud addentes, spem bonam Nos certamque fovere fore ut eius perficiendae rei facultas, quae tunc quidem Nobis, non secus ac Decessori Nostro deerat, aliquando ex catholicorum liberalitate suppeteret.

Itaque quod felix faustumque sit reique catholicae bene vertat pontificium Institutum biblicum in hac alma Urbe, apostolica Nostra auctoritate, tenore praesentium, motu proprio, de certaque scientia ac matura deliberatione Nostris, erigimus, eiusque leges ac disciplinam has esse statuimus:

Finis pontificio biblico Instituto sit ut in Urbe Roma altiorum studiorum ad Libros sacros pertinentium habeatur centrum, quod efficaciore, quo

liceat, modo doctrinam biblicam et studia omnia eidem adiuncta, sensu Ecclesiae catholicae promoveat.

Ad hunc finem spectat in primis ut selecti ex utroque clero atque ex variis nationibus adolescentes, absoluto iam ordinario philosophiae ac theologiae cursu, in studiis biblicis ita perficiantur atque exerceantur, ut illa postmodum tam privatim quam publice, tum scribentes cum docentes, profiteri valeant, et gravitate ac sinceritate doctrinae commendati, sive in munere magistrorum penes catholicas scholas, sive in officio scriptorum pro catholica veritate vindicanda, eorum dignitatem tueri possint.

Ad eumdem finem pertinet ut tum magistri atque alumni Instituto adscripti, tum auditores, tum etiam hospites, qui extraordinarium in Instituto studiorum cursum in disciplinis biblicis proficere cupiant, omnibus praesidiis adiuventur, quae ad studia laboresque id genus opportuna censeantur.

Denique Instituti fine continetur ut sanam de Libris sacris doctrinam, normis ab hac S. Sede Apostolica statutis vel statuendis omnino conformem, adversus opiniones, recentiorum maxime, falsas, erroneas, temerarias atque haereticas defendat, promulget, promoveat.

Ut Institutum id quod spectat assequi valeat, omnibus ad rem idoneis praesidiis erit instructum.

Quare complectetur in primis lectiones atque exercitationes practicas de re biblica universa. Ac primo quidem loco eae materiae tractandae erunt, quibus alumni muniantur ad faciendum doctrinae suae coram pontificia Commissione biblica periculum. His accedent lectiones atque exercitationes de quaestionibus peculiaribus ex interpretatione, introductione, archaeologia, historia, geographia, philologia aliisque disciplinis ad sacros Libros pertinentibus. Addetur methodica et practica informatio alumnorum, qua ad disputationes biblicas ratione scientifica pertractandas instruantur et exerceantur. Praeterea publice de rebus biblicis conferentiae adiicientur, ut communi quoque multorum necessitati atque utilitati prospiciatur.

Alterum summopere necessarium praesidium erit biblica bibliotheca, quae opera potissimum antiqua et nova complectetur necessaria vel utilia ad verum in disciplinis biblicis profectum comparandum, et ad fructuose peragenda ordinaria doctorum alumnorumque in Instituto studia. Accedet museum biblicum, seu rerum earum collectio quae ad sacras Scripturas et antiquitates biblicas illustrandas utiles esse dignoscantur.

Tertium subsidium erit series variorum scriptorum, nomine et auctoritate Instituti promulganda, ex quibus alia eruditis investigationibus, alia defendendae circa Libros sacros catholicae veritati, alia spargendis ubique sanis de re biblica doctrinis proderunt.

De constitutione atque ordinatione Instituti quae sequuntur edicimus:

I. Pontificium Institutum biblicum ab Apostolica Sede immediate dependeat eiusque praescriptis legibusque regatur.

II. Instituti regimen nominando a Nobis praesidi credatur: hic, commissi sibi muneris vi, gerat Instituti personam, de rebusque gravioribus universis, quae Institutum attingent, ad Nos referat, Nobisque regiminis sui rationem quotannis reddat.

III. Professores ordinarii constituant Instituti consilium, quod una cum praeside provehendis Instituti ipsius bono et incremento operam navabit.

IV. Supremam studiorum et regiminis Instituti normam et regulam principia et decreta constituent per Sedem Apostolicam et pontificiam biblicam Commissionem edita vel edenda. Quae principia atque decreta ut fideliter, integre sincereque servent et custodiant, speciali se obligatione teneri se universi intelligant, qui ad pontificium hoc Institutum biblicum quovis modo pertineant atque ad studia biblica in ipso Instituto incumbant.

Quae ad constitutionem atque ordinationem Instituti huius biblici propius spectent, ea in propriis Instituti legibus, his litteris Nostris adiunctis, enucleatius declaramus.

Haec volumus, edicimus, statuimus, decernentes praesentes litteras firmas, validas, efficaces semper existere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit in omnibus et per omnia plenissime suffragari sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die VII Maii MDCCCCIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val, *a secretis status.*

LEGES

PONTIFICIO INSTITUTO BIBLICO REGRENDO.

Tit. I. - *De studiis in Instituto peragendis.*

1. Peragendorum in Instituto studiorum materia ea in primis est quae ad academicos gradus, a pontificia Commissione biblica conferendos, requiritur. Fas praeterea erit de disceptationibus universis, ad profectum disciplinae biblicae pertinentibus, in Instituti ipsius scholis disserere.

2. Habendae in Instituto scholae triplicis generis sint: lectiones, exercitationes practicae, conferentiae publicae.

3. In lectionibus pars aliqua disciplinae biblicae, nec nimis amplis nec nimis arctis circumscripta limitibus, ratione scientifica alumnis proponatur, ut ita in studiis adiuventur et ad subsequentes labores fructuose exantlandos sedulo instruantur.

4. Practicae exercitationes triplicem habeant sibi propositum finem: *a*) *quod ad materiam studiorum*, viam sternere ad argumentum aliquod altius noscendum, subsidiis litterariis propositis, rationibus illustratis, difficultatibus solutis; *b*) *quod ad formam*, edocere omnes familiaremque, institutione et usu, reddere scientificam methodum in studiis servandam; *c*) *quod ad praxim*, exercitationibus viva voce aut scripto habendis, alumnorum quoque excitare activam assiduamque operam eorumque facultates scientificas ac paedagogicas evolvere.

5. Conferentiae publicae occurrant in primis communi multorum necessitati atque utilitati. Hae tamen alumnis etiam Instituti multiplicem poterunt fructum afferre, quum rationem ipsis ostendant disputationes biblicas modo scientifico simul et populari, multorumque intellectui accommodato, pertractandi, suppeditentque provectioribus opportunitatem se practice exercitandi in hoc perutili dicendi genere, hac nostra potissimum aetate summopere necessario.

6. Pro universis biblicis studiis, tam in scholis quam privatim peragendis, Institutum alumnis offeret commodam laborum supellectilem omniaque eruditionis biblicae instrumenta.

Tit. II. – *De regimine Instituti.*

7. Regimen Instituti spectat ad praesidem, qui, sui muneris vi, Instituti personam gerit.

8. Praeses a Summo Pontifice nominatur, audita relatione Praepositi generalis Societatis Iesu, qui tres pro eo munere candidatos ipsi proponet.

9. Praesidis adiutor et socius munere fungatur a secretis Instituti, et in rebus ordinariis vices gerat absentis vel impediti praesidis.

10. Pro bibliothecae cura gerenda et ceteris externis rebus ordinandis, bibliothecarius et custos aliique idonei socii designentur.

11. Praeses de omnibus gravioribus Instituti rebus ad Apostolicam Sedem referat, et ipsi Sedi regiminis sui rationem quotannis reddat.

Tit. III. – *De magistris Instituti.*

12. Lectiones, exercitationes et conferentiae certis temporibus habeantur ac dirigantur ab Instituti magistris. Hi vero vel ordinarii professores vel extraordinarii lectores erunt.

13. Professores ordinarii de consensu Apostolicae Sedis per Praepositum generalem Societatis Iesu nominentur.

14. Lectores extraordinarii, postquam plures per annos in officio docendi se probaverint, ad ordinarii professoris munus, servatis servandis, ascendere poterunt.

15. Magistri omnes etiam extra lectiones atque exercitationes practicas alumnis praesto erunt eosque in disciplinae biblicae studiis adiuvabunt ac dirigent. Scriptis quoque suis propositum Instituto finem assequendum curabunt, illudque maxime cavebunt, ne in varias ac dissitas doctrinae investigationes abstracti, maturo laborum suorum fructu destituantur.

Tit. IV. – *De celebrantibus Instituti scholas.*

16. Iuvenes studiis biblicis in Instituto operam navantes, ad tres classes pertinere poterunt; nam aut alumni proprie dicti erunt, aut auditores inscripti aut hospites liberi.

17. In numerum alumnorum proprie dictorum non admittentur nisi qui sint in sacra theologia doctores, cursumque philosophiae scholasticae integre absolverint. Alumni omnes ita expleant in Instituto regulariter studiorum cursum ut se ad periculum coram pontificia Commissione biblica faciendum parent.

18. Auditores inscribi possunt qui integrum philosophiae ac theologiae cursum absolverint.

19. Ceteris studiosis, tamquam hospitibus liberis, ad lectiones audiendas aditus pateat.

20. Alumni atque auditores frequentes assidue esse diligentiamque servare tam in lectionibus quam in exercitationibus Instituti teneantur.

Tit. V. – *De bibliotheca Instituti.*

21. Bibliotheca Instituti ita instruatur ut ordinariis studiis atque elucubrationibus tam doctorum quam discipulorum necessaria atque utilia praebeat litteraria subsidia.

22. Quare complectatur in primis opera sanctorum Patrum aliorumque interpretum catholicorum et praestantiorum acatholicorum de biblicis disciplinis.

23. Peculiari ratione bibliotheca instruatur praecipuis operibus encyclopaedicis et periodicis recentioribus ad Biblica pertinentibus.

24. Praeter magistros, Instituti alumni atque auditores ad usum bibliothecae ordinarium prae ceteris admittantur. Ordinario bibliothecae usu sint reliqui interdicti.

25. Quum bibliotheca in id debeat maxime inservire ut studia ipso in Instituto peragantur, libros et scripta periodica in alium asportare nefas erit.

Ex aedibus vaticanis, die VII Maii a. MDCCCCIX.

De speciali mandato Sanctissimi

L. ✠ S.

R. Card. Merry del Val, *a secretis Status.*

II

VENERABILIS FRANCISCUS DE CAPILLAS, SACERDOS PROFESSUS ORDINIS PRAEDICATORUM, ALIIQUE SERVI DEI DECLARANTUR BEATI.

PIUS PP. X

Ad perpetuam rei memoriam. — Martyrum purpurata sanguine,vel a primordiis, Ecclesia iugiter labentibus annis mira fortitudinis exempla perhibuit, atque invictorum Christi militum, qui immortalis fidei veritatem vitae iactura testati sunt, nulla unquam aetas seriem conclusit. Sinarum quoque imperium a saeculo decimo septimo ad nostra usque tempora ferax martyrum exstitit, horumque fastorum gloriosas tabulas inchoavit modo beatorum coelitum albo accensendus, venerabilis Dei famulus Franciscus de Capillas, sacerdos missionarius Ordinis Praedicatorum, qui iure ac merito Sinarum protomartyr appellari potest. Fortissimi autem huius Christi pugilis, in gloria socios volumus plures non solum ecclesiastica dignitate insignes viros, sed etiam omnis conditionis cives, una cum nonnullis virilis animi foeminis, in odium fidei interfectos, cum saeviente in Sinis ac finitimis regionibus Cochinquinensi ac Tunquinensi, medio superiore saeculo, dira insectatione in Christi fideles, instaurari visa sunt antiqua exempla, hinc efferatae atrocitatis, illinc invictae fortitudinis ac constantiae. Et quidem placet Nobis uno eodemque triumpho, et Franciscum de Capillas, et strenuos hos heroas decorare, qui, licet post bina saecula, protomartyris vestigiis insistentes, eâdem illâ in terrâ, pro qua foecundanda ille passus fuerat, luculente probarunt, « vere sanguinem martyrum semen esse christianorum ». Horum de vita et gloriosa in conspectu Domini morte, summatim potiora iuvat attingere. Venerabilis Dei famulus Franciscus de Capillas ortum habuit anno MDCVII in oppido *Baquerin de Campos*, Palentinae dioecesis intra fines. A piis honestisque parentibus ad virtutem et pietatem institutus, quum annum ageret aetatis suae decimum septimum, perfectioris vitae cupidus, Dominicianum Institutum amplexus est, atque in coenobio S. Pauli Vallisoletani cursum tyrocinii studiaque explevit. Vix diaconus, quum accepisset, sacros operarios desiderari in Philippinis insulis, eam petiit impetravitque missionem. Itaque anno MDCXXXI Manilam contendit: inde, sacerdotio auctus, missus est ad provinciam Cagaien., ubi annos decem in salute earum gentium sic incubuit, ut apostolicos labores cum Instituti sui disciplina felicissime

conciliaret. Et quemadmodum pugil se ad futurum certamen gymnasiis ludis exercet, ita venerabilis Dei Servus martyrium praesentiens corpus afflictabat, solitus quum vehementius dies aestuaret nudatos lacertos obiicere culicum aculeis, brevi somno indulgere stratis membris super lignea cruce, et in vicino valetudinario, ut aegrotis auxilio esset, dies noctesque versari. Interim fundendi pro Christo sanguinis desiderio actus Chinense imperium adiit anno MDCXLII, ibique urbes *Fongan*, *Moyang*, *Tingteu* ac circumvicinas regiones maximo cum fructu excoluit, nullisque laboribus fractus innumeras animas Christo lucrifecit. Non diu tamen pax illa mansit, brevique Tartari, occupata per vim latissima provincia Fo–Kiensi et ipsa urbe *Fogan*, atrox christianae fidei bellum indixerunt. Sed ne belli quidem inter tumultus ab apostolatu cessit venerabilis Dei Famulus. Etenim dum *Fogan* urbem Tartari obtinerent, eamque obsidione cinctam, multa militum manu, Sinensis Pro–rex oppugnaret, Franciscus, qui se pro Ecclesiae necessitatibus victimam obtulerat, non dubitavit urbis moenia subire, ut sacri ministerii partes expleret. Comprehensum, dum, post Sacramenta infirmis ministrata, notas per devia latebras repetit, ad magistratum satellites deducunt. Interrogatus primum de fide: mox de praetorio in praetorium pulsus, gladio linguae antequam ferro passionem inchoavit: tot calumniis ac probris fuit impetitus. His brevi successit crudelissimum malleolorum supplicium, quo patientis pedes duplici asse constringuntur usque ad ossium comminutionem. In eo terribili cruciatu quum fortis atleta ne leviter quidem ingemisceret, stupore perculsus qui aderat iudex: « Ergo, inquit, deliciis affluis » ? Cui martyr: « In corpus « quidem dolor cadit, sed animus gaudio cumulatur, quia sic patienti « similitudo est aliqua mihi cum Christo ». Ad haec, responsum decem ictibus clavae. Postridie, interrogatus interum, flagris dilaceratus est; deinde pene exanimis tractus in carcerem, ubi praecipui sontes, capitis damnati, detinebantur, sui adspectu eorum commiserationem excitavit. Quin et ipsi custodes ne innocens ille fame periret, quemadmodum imperatum erat, facilem aditum christiano cuidam praebuerunt, qui eidem cibos afferret; quam pietatem vir Dei non tam in sui solatium, quam in eorum salutem convertit. Ita enim coecos oculos ad lucem veritatis reseravit, ut brevi carcer ille templum Dei viventis evaserit. Fustibus iterum post paucos dies caesus est, et cum quidam christiani nominis osor, e transfugis Sinis qui in urbe manserant, perfide incusasset venerabilem Dei Servum secreti cum obsessoribus commercii, Franciscus, dum in carcere orans dolorosa sanctissimi Rosarii mysteria recolit, accitur a militaris praesidii Tartarorum praefecto. Hic, ira flagrans, eum iubet flexis genibus coram se sistere, terribili voce increpans. Cumque venerabilis martyr, divini

Agni mansuetudinem imitatus, extrema illa convicia tacitus exciperet, seque totum Deo commendaret, gladio percussus evolavit in coelum decimo octavo kalendas februarias anno MDCXLVIII. Sacrum corpus extra moenia civitatis proiectum a Tartaris, duos menses coeli inclementiae iacuit obnoxium. Tandem, expugnata urbe a Chinensi Pro–rege, licuit collectas exuvias honore sepulcri decorare, capite seorsum collocato. Huius autem martyrii fama celeriter propagata variisque illustrata signis, Manilens m Episcopum movit, ut causae cognitionem a se incoeptam ad Innocentium PP. X re. me. decessorem Nostrum deferret flagitaretque, tum suo tum sacrorum praeconum atque fidelium nomine, Philippinas insulas et Chinense imperium incolentium, ut de beatorum martyrum honoribus venerabili Dei servo Francisco de Capillas decernendis ageretur. Arcano tamen Dei consilio causa haec intermissa iacuit ad praesens usque tempus, quo per sacrorum Rituum Congregationem est redintegrata, ad finem adducenda una cum actis eorum fortium christiani nominis adsertorum, qui pariter, vel in Sinis vel in regno Annamitico, nuper elapso saeculo, sicuti inclyti Francisci protomartyris in passione imitatores fuerunt, ita illius, uti supra diximus, et in gloria comites esse censuimus. Medio enim saeculo decimo nono, martyrum annalibus nova accessit cruenta pagina indelebilem gerens in fronte titulum, divinum illud vaticinium: « Tradent enim vos in conciliis, et in synagogis suis flagellabunt vos, et « ante reges et praesides ducemini propter me, in testimonium illis et « gentibus (Matth. x, 18) ». Hoc autem seri temporis testimonium, non solum a sacri ordinis viris, sed a cuiusque conditionis aetatisque hominibus atque etiam foeminis exhibitum, satis docet, nec ferro, nec igne, nec ullo insidiarum genere confringi posse Dei opus; et, ubi actum de christiana fide clamitetur ab impiis, eam tum novis prodigiis, novoque sanguine revirescere. Primus in hac acie nobilissima venit ordine dignitatis venerabilis Dei servus Stephanus Theodorus Cuenot Episcopus titularis Metellopolitanus, natione Gallus, alumnus seminarii Parisiensis missionum ad exteras gentes, qui ad Annamiticum regnum profectus, ut per ea loca Christi fidem propagaret, tanto cum ardore operarii evangelici partes agere coepit, ut, annis sex vix elapsis, dignus haberetur, qui, in Vicarium apostolicum electus, episcopale etiam munus obiret. Quam deinceps dignitatem laboribus refertam ab anno MDCCCXXXV ad annum usque MDCCCLXI fortiter aeque ac sapienter, licet corpore infirmo, sustinuit, donec, furente in christianos persecutione sub imperatore Tu–Duc, comprehensus et in horridum elephantis stabulum coniectus, inter multiplices aerumnas ac dolores, nec sine suspicione propinati veneni, animam exhalavit, XVIII kal. decembres anno MDCCCLXI, paulo ante latam in ipsum senten-

tiam, qua ad capitis obtruncationem damnabatur. Anno insequenti Ioannes Petrus Néel, Gallus, ex eodem seminario sacerdos, quum se contulisset ad Sinense imperium apostolici ministerii causa, accusatus tamquam fidei praeco, catena vinctus ad praetorium traducitur; inde ad equi caudam alligatus, tractusque violenter citato quadrupedis cursu, omne genus ludibriis ac poenis affectus, abscisso tandem capite occubuit. Sub idem fere tempus sacri praecones duo, genere Galli, seminarii Parisiensis missionum ad exteros et ipsi alumni, martyrii palmam adepti sunt. Horum alter est Petrus Franciscus Néron, qui in regno Annamitico apostolicis functus laboribus, in caveam detrusus est catenis oneratus, in qua nec stare poterat, nec recumbere. Post tres menses tam dirae captivitatis, virgis caesus est; postridie eius verberationis alimenta afferentibus: « Nolite, inquit, appo- « nere, ex hoc enim die nihil terrenum edam ». Exinde per dies viginti et unum alimento quovis abstinuit, nulla virium deminutione, donec, securi percussus, cursum gloriose consummavit. Alter, Ioannes Theophanes Vénard, in Tunquinensi regione Christi fidem nuncians, quod crucem pedibus calcare renuisset, gladii pluribus ictibus peremptus est. His accedunt indigenae sacerdotes earum regionum septem, quibus caesis cervicibus iter patuit ad immortalem coronam. Sunt autem venerabiles servi Dei: Paulus Loc, Petrus Luu, Ioannes Hoan, Petrus Qui, Paulus Tinh, Laurentius Huong, Petrus Khanh. Reliqui e populo, plerique sacerdotum administri seu catechistae, variis damnati suppliciis, fidei testimonium sua passione ac morte firmarunt. Atque alii desecato collo, ut Matthaeus Nguyen medicus, Michael Ho Dinh Hy regio palatio praefectus, Franciscus Trung decurio, Petrus Van, Hieronymus Lou Tin Mey, Laurentius Ouang, Iosephus Tchang, Paulus Tchen, Ioannes Baptista Lo, Martinus Ou, Ioannes Tchang, Ioannes Tchen; alii gutture laqueo eliso, ut Iosephus Le Dang Thi centurio, Emmanuel Phung, Iosephus Tchang Ta Pog; alii verberibus exquisitisque tormentis ad mortem afflicti, ut Paulus Hanh, cuius femoris caro ter frigida forcipe, ter candenti est dilaniata; alii denique in exsilium pulsi, ipsa morte peius malum, vix destinatum locum tetigerunt, fame, siti ac squalore confecti occubuerunt, ut Andreas Nam Thuong et Ioseph Luu. Nec defuerunt foeminae invicta fortitudine clarae, quales virgines duae Agatha Lin et Lucia Y, quibus fuit comes Martha Ouang vidua, omnes praeciso capite martyrii palmam assequutae; Agnes vero Le Thi Thanh, nupta Domino Deo tracta violenter in crucem, tam saevis est caesa verberibus, ut paulo post animam efflaverit. Unanimis eaque constans fama de veri nominis martyrio ab atletis hisce singulis pro Christi fide suscepto, per eos maxime testata, qui conquisitas undique ipsorum reliquias pia veneratione adservarunt, quum signis pluribus confirmari visa fuerit, instituta de re actio

est penes Congregationem sacris tuendis Ritibus praepositam, atque huic causae illa addita est, iamdiu intermissa, de martyrio venerabilis Dei servi Francisci de Capillas. Itaque, iuridicis probationibus pro utraque causa accurate perpensis riteque absolutis, Nos, per decreta lata quarto nonas Augusti superioris anni MDCCCCVIII, sollemniter pronunciavimus, constare de martyrio et causa martyrii itemque de signis seu miraculis martyrium ipsum illustrantibus, tum venerabilis Dei servi Francisci de Capillas, tum venerabilium pariter servorum Dei Stephani Theodori Cuenot Episcopi Metellopolitani, Ioannis Petri Néel, Petri Francisci Néron, Theophanis Vénard, missionariorum apostolicorum horumque sociorum in odium fidei ab idololatris interfectorum. Ad actorum vero legitimam seriem perficiendam illud supererat discutiendum, num ipsi venerabiles Dei Servi inter beatos coelites tuto recensendi forent. Hoc quoad venerabilem Dei famulum Franciscum de Capillas, in generalibus comitiis sacrae ipsius Rituum Congregationis coram Nobis habitis die octavo kalendas decembres eiusdem anni, praestitit dilectus Filius Noster Iosephus Calasanctius S. R. E. Cardinalis Vives y Tuto, causae relator; quoad vero venerabiles Dei servos Stephanum Theodorum Cuenot Episcopum, Ioannem Petrum Néel, Petrum Franciscum Néron, Theophanem Vénard, missionarios apostolicos, aliosque illorum in passione socios, iisdem in comitiis praestitit dilectus Filius Noster Dominicus S. R. E. Cardinalis Ferrata, item relator; omnesque tum Cardinales sacris tuendis Ritibus praepositi, tum qui aderant patres Consultores, pro utraque causa, unanimi suffragio, affirmative responderunt. Nos vero Nostram aperire mentem distulimus, atque iterandas esse preces censuimus, ut ad sententiam in tam gravi negotio ferendam divinae sapientiae praesidium Nobis compararemus. Quod cum impense fecissemus, tandem idibus decembribus eiusdem superioris anni MDCCCCVIII, nempe Dominica Adventus Domini Iesu tertia, eucharistico litato sacrificio, accitis dilectis Filiis Nostris Iosepho Calasanctio Vives y Tuto S. R. E. Cardinali, et Dominico ipsius S. R. E. Cardinali Ferrata, utriusque causae relatoribus, simulque cla. me. Seraphino Cardinali Cretoni sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, nec non venerabili Fratre Diomede Panici Archiepiscopo titulari Laodicen., a secretis ipsius Rituum Congregationis, et R. P. Alexandro Verde sanctae fidei Promotore, ad sollemnem omnium dictorum martyrum beatificationem tuto procedi posse decrevimus, eamque sententiam Nostram, per bina decreta similiter idibus decembribus superioris anni data, evulgari iussimus. Quae cum ita sint, Nos precibus permoti tum universi Ordinis Praedicatorum, tum societatis Parisiensis pro missionibus exteris, tum sacrorum Antistitum et apostolicorum Vicariorum Tunquini, Cochinchinae et Sinarum imperii, qui illis in regionibus, Christi martyrum sanguine

foecundis, dominico gregi advigilant, de consilio VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalium sacris tuendis Ritibus praepositorum, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, facultatem facimus, ut tum venerabilis Dei servus Franciscus de Capillas, sacerdos missionarius Ordinis Praedicatorum, Sinarum protomartyr, tum venerabiles servi Dei Stephanus Theodorus Cuenot Episcopus Metellopolitanus, Ioannes Petrus Néel, Petrus Franciscus Néron, Theophanes Vénard, missionarii apostolici, ac reliqui omnes illorum socii, quos supra recensuimus, in odium fidei ab idololatris nefarie interfecti, Beati nomine in posterum appellentur, eorumque corpora et lipsana seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines radiis decorentur. Praeterea eadem auctoritate Nostra apostolica concedimus, ut de illis recitetur Officium ac Missa de communi martyrum, iuxta rubricas Missalis ac Breviarii sive Romani sive Ordinis Praedicatorum, cum orationibus propriis per Nos adprobatis. Eiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri concedimus, quod ad venerabilem Franciscum de Capillas, in dioecesi Palentina in qua natus est, et in Vallisoletana, qua in Domicianam familiam cooptatus, simulque in archidioecesi Manilensi in qua bonus operarius Christi apostolicos inchoavit labores, denique in Vicariatibus apostolicis provinciae Fokiensis, ubi martyrium fecit, simulque in domibus religiosis ac templis Ordinis Praedicatorum ubique terrarum sitis, etiam monialium atque utriusque sexus Tertiariorum; quod vero ad venerabiles Stephanum Theodorum Cuenot Episcopum, Ioannem Petrum Néel, Petrum Franciscum Néron et Theophanem Vénard reliquosque martyrii comites, fieri concedimus similiter, in domibus ac templis societatis Parisiensis pro missionibus ad exteras gentes, ubique terrarum sitis, ab omnibus fidelibus, tam saecularibus quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur et, quantum ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus, tum saecularibus, cum regularibus ad templa in quibus ipsorum Beatorum festum agitur confluentibus, servato decreto S. Rituum Congregationis n. 3862 *Urbis et Orbis*, edito die IX mensis decembris anno MDCCCLXXXXV. Tandem concedimus, ut supradictis in templis ubique terrarum exstantibus sollemnia beatificationis venerabilium eorundem Dei Servorum celebrentur, ad normam decreti seu instructionis S. Rituum Congregationis die XVI Decembris anno MDCCCCII editi, de triduo intra annum a beatificatione sollemniter celebrando, quod quidem statis legitima auctoritate diebus fieri praecipimus intra annum, postquam eadem sollemnia in vaticana basilica fuerint celebrata. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis ac decretis de non cultu editis ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii

sacrorum Rituum Congregationis subscripta sint, et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus in disceptationibus etiam iudicialibus fides habeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris, die XI Aprilis MDCCCCIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL, *a secretis Status.*

III

CONCEDITUR INDULGENTIA PLENARIA PIO OPERI S. IOANNIS BAPTISTAE DE LA SALLE, A PARVIS TIROCINIIS, APUD FRATRES SCHOLARUM CHRISTIANARUM.

PIUS PP. X

Ad perpetuam rei memoriam. — Nobis exponendum curavit dilectus filius Gabriel Maria, supremus Fratrum Instituti moderator, qui a Scholis christianis nuncupantur, pias ubique gentium, post exemplum a sancto fundatore in Galliis datum, conditas esse domos, vulgo *Petits Noviciats* appellatas, adolescentibus tum pietate tum congrua doctrina imbuendis, qui, cum animum ad religiosam disciplinam, Deo adspirante, adiicere videantur, inter tirones proprie dictos postea excipiuntur. Praeterea, sicut ab eodem dilecto filio compertum habuimus, quo huiusmodi domus maiora susciperent incrementa, pium fidelium opus, sub titulo S. Ioannis Baptistae de la Salle, quadraginta fere abhinc annis erectum fuit, atque a rec. me. Pio IX et Leone XIII decessoribus Nostris, per similes litteras compluribus indulgentiis locupletatum est; cuius operis sodales frugiferae illi a parvis tirociniis dictae institutioni multimodis favere student. Cum vero summus praefatus moderator supplices Nobis adhibuerit preces, ut hoc ipsum opus novis spiritualibus privilegiis augere dignaremur; Nos, qui probe novimus, non modo magni momenti beneficia in religionem ab eodem opere collata, sed etiam quantum eius sodales de Ecclesia meriti sint atque assidue mereantur, piis hisce votis ultro libenterque censuimus obsecundandum. Quare, de omnipotentis Dei misericordia ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, omnibus ac singulis christifidelibus, qui, ad pium praedictum opus a S. Ioanne Baptista de la Salle utcumque pertinentes, memoratam institutionem, quae vulgo *Petits Noviciats* audit, atque in praesens ob temporum pravitatem maxime est necessaria, sive effusis ad Deum precibus, sive alio quo ipsis placuerit modo, adiuverint, si vere poenitentes et confessi ac S. Communione refecti quamlibet ecclesiam vel

publicum oratorium, festis diebus Praesentationis Deiparae virginis, supradictae institutionis Patronae, ac S. Ioannis Baptistae de la Salle, a primis vesperis ad occasum solis diei huiusmodi, devote quotannis visitaverint, ibique pro christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo praefatorum die id egerint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, etiam animabus christifidelium in Purgatorio detentis per modum suffragii applicabilem, misericorditer in Domino concedimus ac largimur. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuo valituris. Volumus ut praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris, die XV Aprilis MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL *a secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. AEMILIANUM MANACORDA, EPISCOPUM FOSSANEN., OB L EXPLETOS ANNOS SACERDOTII.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Egregia tua sunt in ecclesiam Fossanensem merita: cui quidem diutius, quam tuorum decessorum quisquam, praees, utpote abhinc octo ferme lustris datus Episcopus. Hoc enim tam longo spatio, non solum omni ex parte satisfecisti sanctissimo officio, sed etiam pluribus vel religionis vel doctrinae vel publicae beneficentiae monumentis memoriam consecrasti episcopatus tui. Iure igitur tibi, quod quinquaginta sacerdotii annos compleveris, omnes tui propediem, ut audimus, gratum addictumque animum solemnibus significationibus demonstraturi sunt: quas etiam confines Episcopi praesentes honestabunt. Nos, quae Nostra est erga te caritas de teque existimatio, hoc fausto eventu cum gratulamur tibi vehementer, tum gaudemus tantis te frui filiorum studiis; quo certe nihil est bono Pastori iucundius. Praeterea, ut ad tuam communemque laetitiam aliqua per Nos accessio fiat, tibi pote-

statem facimus, die istorum solemnium celeberrimo, rite populo benedicendi, Nostro nomine, plenamque admissorum veniam, ad Ecclesiae praescripta, tribuendi. Ipse autem divinis affluas muneribus, precamur; eorumque auspicem, tibi, venerabilis Frater, et clero populoque tuo apostolicam benedictionem amantissime impertimur.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXVII Aprilis MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

II

AD R. P. D. ALOISIUM PELLIZZO, EPISCOPUM PATAVINUM, DE CORONANDA, NOMINE SUMMI PONTIFICIS, IMAGINE B. MARIAE CONSTANTINOPOLITANAE.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. – Munus imponendi propediem auream coronam pervetustae imagini Mariae Constantinopolitanae, quae istic in amplissima et nobili aede Iustinae religiosissime colitur, a dilectis filiis, qui sacra solemnia curant, Nobis delatum esse, nosti. Equidem, pro Nostro in magnam Dei Matrem studio, mirifice gaudemus, dari Nobis occasionem eius ita honorandae: atque id muneris delegamus dilecto Filio Nostro Aristidi Cardinali Patriarchae Venetiarum; qui propterea, Nostro nomine, sanctum simulacrum rite coronabit. Haec autem solemnia, uti nuntiantur fore celeberrima ob frequentiam bonorum qui etiam ex vicinia, praeeuntibus Episcopis regionis Venetae, confluent, ita cupimus optamusque sint valde fructuosa, et praesertim ad augendam vel excitandam pietatem populi in Virginem multum valeant. Itaque Nos, quo eadem augustiora faciamus, incolis et advenis, quicumque, mense maio vertente, aedem Iustinae adierint, et sacramento poenitentiae expiati sanctissimaque Eucharistia refecti ad altare Mariae Constantinopolitanae supplicaverint, damus, ut plenariam admissorum veniam impetrent. Praeterea sacerdotibus in singulos statae solemnitatis dies, exceptis festis Ascensionis Domini nostri et Pentecostes, ut Sacrum de beata Maria Virgine, ritu Nativitatis eius, ibidem faciant, concedimus. Auspicem interea divinorum munerum, ac testem singularis benevolentiae Nostrae, tibi, venerabilis Frater, et clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die xffx Aprilis MCM!X, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

III

AD R. P. D. CYRILLUM VIII, PATRIARCHAM ANTIOCHENUM, DE PROXIME HABENDA GRAECORUM MELCHITARUM SYNODO.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Datis haud ita pridem ad Nos litteris, eisque tuae erga personam Nostram et hanc Apostolicam Sedem observantiae reverentiaeque plenis, fecisti Nos certiores, te cum Episcopis et clero ditionis tuae sub sacra solemnia Pentecostes in synodum conventuros, ut de religiosis totius nationis vestrae negotiis communiter ageretis. Nos, quibus nihil tam gratum est, quam quidquid ad confirmandam catholicam unitatem pertinet, et perlibenter novum testimonium tuae nobiscum coniunctionis accepimus, et vehementer probavimus consilium vestrum; unde, praeter cetera commoda, hoc sequetur, ut necessitudinis, quae inter vos intercedit, arctius vincula adstringantur. Ceterum ea vos deliberaturos, quae universis Graecis Melchitis valde salutaria sint, confidimus; quo autem id eveniat felicius, impense vobis copiam divinorum munerum precamur. Quorum auspicem, et praecipuae benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis Frater, Episcopis ceteris omnique clero et populo patriarchatus tui apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VII Maii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

SERMO

A PIO PP. X HABITUS IN AUDIENTIA DIEI X MAII MCMIX AD IUVENES FOEDERATOS CATHOLICARUM UNIVERSITATUM, POST II CONVENTUM ROMAE COACTUM..

Con vera soddisfazione accolgo i sentimenti e le proteste di devozione e di ossequio, che in nome vostro e dei vostri compagni mi avete dichiarato di professare verso questa Sede Apostolica. E questi mi riescono tanto più cari, perchè espressi da giovani, che consacrati allo studio per raggiungere il fine, a cui mirano, della vera scienza, si dichiarano seguaci della dottrina cattolica, riconoscono la necessità di unire in santo connubio queste due

figlie di un medesimo Padre, la ragione e la fede, per cui tutti viviamo: questi due soli, che brillano sul cielo dell'anima nostra, queste due forze, che costituiscono il principio e il compimento della nostra grandezza, queste due ali che innalzano alla conoscenza di tutta la verità: in una sola parola, la ragione, che è l'occhio dell'uomo che vede, aiutato dall'occhio di Dio, che è la fede. È quindi una dolce consolazione per Me il vedervi, o diletti giovani, che rappresentate l'età dei nobili sentimenti, delle azioni generose e delle splendide vittorie; e rappresentante di Gesù Cristo, che trovava nella gioventù le sue delizie, com'egli una volta guardando un giovane: *intuitus eum, dilexit eum*, così io, nel riguardarvi, sento il bisogno di dirvi che vi amo, che apprezzo la vostra virtù, e che voi dovete avermi non come padre soltanto, ma come fratello e tenero amico. Per questo faccio mie le parole del più giovane degli Apostoli, del prediletto dal divin Redentore, che scriveva ai giovani: « Scribo vobis, iuvenes, quoniam « fortes estis, et verbum Domini manet in vobis, et vicistis malignum » (I Ioan. II). Siate forti per custodire e difendere la vostra fede, quando tanti la combattono e la perdono; siate forti per mantenere in voi il verbo di Dio, e per manifestarlo colle opere, quando tanti altri l'hanno bandito dall'anima; siate forti per acquistare la vera scienza, e per vincere gli ostacoli che incontrerete nell'azione a pro' dei vostri fratelli. Non abbiate paura che si voglia imporvi dei gravi sacrifici, di proibirvi dei leciti sollazzi; si vuole soltanto rendere veramente cara la vostra età, che è l'età delle belle speranze, di rendere splendida la vostra carriera, così che nell'autunno della vita possiate cogliere copiosi quei frutti, dei quali sono presagio i fiori della vostra primavera; e quindi vi raccomando soltanto di esser forti per conservarvi figli devoti della Chiesa di Gesù Cristo, quando tanti purtroppo, senza forse saperlo, si mostrano ribelli, perchè il criterio primo e massimo della fede, la regola suprema e incrollabile della ortodossia è l'obbedienza al magistero sempre vivente e infallibile della Chiesa, costituita da Cristo *columna et firmamentum veritatis*, colonna e sostegno di verità. Gesù Cristo, che conosceva la nostra debolezza, che era venuto al mondo per evangelizzare sopra tutto gli umili, ha prescelto per la diffusione del cristianesimo un mezzo assai semplice, adatto alla capacità di tutti i tempi: un mezzo che non domanda nè erudizione, nè ricerche, nè cultura, nè raziocinio, ma soltanto buone orecchie per intendere e buon cuore per obbedire. Quindi S. Paolo dice: *fides ex auditu*, la fede viene non per gli occhi, ma per le orecchie, pel magistero vivo della Chiesa, società visibile, composta di maestri e di discepoli, di reggitori e di sudditi, di pastori e di pecore e di agnelli. Gesù Cristo istesso poi ai discepoli ha ingiunto di ascoltare le lezioni dei maestri, ai sudditi di vivere sommessi ai loro reggitori,

alle pecorelle e agli agnelli di andar dietro docilmente ai loro pastori; e ai pastori, ai reggitori e ai maestri ha detto: « Docete omnes gentes. Spiritus « veritatis docebit vos omnem veritatem. Ecce ego vobiscum sum usque ad « consummationem saeculi ». Da questo voi vedete quanto sieno fuor di strada quei cattolici, che in onore alla critica storica e filosofica e allo spirito di discussione che ha tutto invaso, mettono innanzi anche la questione religiosa, insinuando l'idea, che collo studio e colla investigazione noi dobbiamo formarci una coscienza religiosa conforme ai tempi, o come dicono, moderna. E quindi con un sistema di sofismi e di inganni insinuano falso il concetto della obbedienza insegnato dalla Chiesa; si arrogano il diritto di giudicare gli atti dell'autorità, persino deridendola; si attribuiscono una missione che non hanno, nè da Dio, nè da alcuna autorità, per imporre riforme; limitano l'obbedienza ai soli atti esteriori, se pur non resistono e si ribellano alla medesima autorità, contrapponendo il giudizio fallace di qualche persona senza autorevole competenza, o della propria privata coscienza illusa da vane sottigliezze, al giudizio e al precetto di chi per divino mandato è legittimo giudice, maestro e pastore. Deh! cari giovani, ascoltate la parola di chi veramente vi vuol bene: non lasciatevi sedurre da certe apparenze; ma siate forti a resistere alle lusinghe e alle proteste, e sarete salvi.

Ma dunque, si dirà, la Chiesa ufficiale vuole l'ignoranza, impedisce lo sviluppo degli studi religiosi; la disciplina intollerabile impone il silenzio. No, no, cari giovani: la Chiesa, rappresentante di Gesù Cristo, colle stesse parole di lui ai giudei predica del continuo: « mea doctrina non est mea, « sed cognoscetis de doctrina, utrum ex Deo sit, an ego a meipso loquar ». E quindi la Chiesa ha sempre onorato, come i primi Padri e Dottori, così gli scrittori di tutti i tempi, che studiarono, e pubblicarono opere per dilucidare la verità, per difenderla dagli attacchi degli increduli, e per mettere in luce la piena armonia della fede e della ragione. Per rendervi ragione della vostra fede, studiate le opere di questi sommi, che la Chiesa ha sempre onorati ed onora anche al presente, apologisti insigni della religione; e non vi lasciate sorprendere da questi nuovi riformatori. Li chiami pure il mondo menti superiori, ingegni potenti, coscienze illibate, fulgide intelligenze; ma Gesù li ha giudicati tutti con questa sentenza: « Qui a semetipso loquitur, « gloriam propriam quaerit; qui autem quaerit gloriam eius, qui misit eum, « hic verax est, et iniustitia in illo non est ». Chi parla di proprio suo movimento, cerca la sua propria gloria; ed è verace soltanto e degno di fede, chi cerca la gloria di colui, che lo ha mandato, ed è incapace di tradire i suoi uditori. Nè vi lasciate ingannare dalle subdole dichiarazioni di altri, che protestano ripetutamente di voler stare con la Chiesa, di amare la Chiesa,

di combattere perchè il popolo non si allontani da essa, di lavorare perchè la Chiesa, comprendendo i tempi, si riaccosti al popolo e lo riguadagni. Ma giudicateli dalle loro opere. Se maltrattano e disprezzano i Pastori della Chiesa e persino il Papa; se tentano ogni mezzo per sottrarsi alla loro autorità, per eludere le loro direzioni, i loro provvedimenti, se non si peritano di innalzare la bandiera della ribellione, di quale Chiesa intendono questi parlare? Non certamente di quella stabilita « super fundamentum « Apostolorum et Prophetarum, ipso summo angulari lapide, Christo Iesu », e quindi dobbiamo aver sempre presente il monito, che faceva S. Paolo ai Galati: « quand'anche noi o un Angelo del cielo evangelizzi a voi, oltre « a quello che abbiamo a voi evangelizzato, sia anatema ».

Vi incontrerete e purtroppo assai di frequente in tali apostoli di nuovo genere, perchè è impossibile, che, attesa la superbia della mente e la corruzione del cuore, manchino al mondo gli scandali; *Necesse est*, ha detto Cristo, *ut veniant scandala*, e Iddio li permette e li tollera per provocare la fedeltà e la costanza dei giusti. Ma in faccia a questi scandali, per quanto dolorosi, non vi atterrite, nè vi disanimate, ma compatendo a questi poveri ciechi, che nella loro ignoranza o pervicacia, credendosi sapienti, *stulti facti sunt*, e pregando per loro, onde il Signore li illumini e li faccia ritornare all'ovile male abbandonato, voi siate forti e fedeli alle promesse fatte: nella vostra società troverete aiuto per scampare ai pericoli che vi circondano, e servendo agli interessi della religione e della Chiesa, provvederete al vero vostro bene. E perchè le mie esortazioni e i miei desiderî abbiano da essere pienamente soddisfatti, vi imploro dal Cielo la copia dei divini favori, dei quali, come del mio specialissimo affetto, vi sia pegno l'apostolica benedizione, che di gran cuore impartisco a voi tutti, alle vostre famiglie, al vostro assistente ecclesiastico, al caro prof. Toniolo, all'Emo Cardinale Maffi, qui presente, e a tutti della Federazione universitaria.

S. CONGREGATIO S. OFFICII

I

DE USU INSERENDI NUMISMATA CORONIS B. M. V. LOCO GRANULORUM MAIORUM.

Beatissime Pater,

P. Thomas Ioseph a divina Providentia, societatis divini Salvatoris, ad pedes S. V. provolutus, humillime exponit ut sequitur:

Ab aliquo tempore invaluit usus inserendi coronis B. M. V. loco granulorum, quae *Pater noster* designant, parva numismata B. M. V. – Quaeritur a multis fidelibus, utrum hic usus obstet lucro indulgentiarum, et utrum retineri possit, an non?

Et Deus etc.

Die 13 Martii 1909.

S. Congregatio S. Officii respondendum censuit, *nihil esse innovandum.*

L. ✠ S. A. Can. Giambene, *Substitutus pro Indulgentiis.*

II

DECRETUM

DE TITULO MISSIONARII APOSTOLICI ET DE FACULTATIBUS IISDEM MISSIONARIIS TRIBUENDIS.

Feria IV, die 21 Aprilis 1909.

In Congregatione generali S. R. et U. I. habita ab Emis ac Rmis DD. Cardinalibus inquisitoribus generalibus, quoad concessionem tituli Missionarii apostolici in locis iurisdictioni S. Congregationis de Propaganda Fide non subiectis, et facultates iisdem Missionariis elargiendas, praehabito voto RR. Consultorum, iidem Emi ac Rmi DD. decreverunt:

Cum ad honorem sacri ministerii nec non ad Apostolicae Sedis dignitatem omnino exigatur, ut nullus perinsigni Missionarii apostolici titulo decoretur, qui hac non fuerit undique dignus nuncupatione, vel illam nondum suis laboribus promeruerit, nullus sacerdos praefato titulo in posterum insignetur:

1.° nisi auhenticum documentum exhibuerit, ex quo resultet, ipsum coram examinatoribus a legitimo superiore deputatis formale examen

subisse de competenti theologica et philosophica doctrina, deque peritia ad sancte, fructuose et decore praedicandum verbum Dei sacrasque dandas missiones; atque favorabile prorsus ab iisdem exminatoribus testimonium retulisse, et a superiore suo legitimam approbationem simul reportasse;

2.° nisi ad excipiendas sacramentales utriusque sexus fidelium confessiones ab Ordinario loci, in quo moram nempe stabilem sive ultimam trahit orator, iam fuerit legitime approbatus;

3.° nisi saltem per decem annos sacris missionibus aliisque praedicationibus, ac praesertim extra limites interdum suae dioeceseos, cum laude vacaverit atque intenderit; de qua re Ordinarii locorum fidem indubiam in scriptis fecerint, testantes pariter, oratorem statutis ab Apostolica Sede circa sacram praedicationem normis constanter adhaesisse, et irreprehensis moribus apud populum se probasse;

4.° nisi commendatus fuerit per litteras, ad sacram Congregationem S. Officii directe transmittendas ab Ordinario loci, ubi habituale domicilium tenet orator; et si agatur de sacerdote regulari, consensus etiam et commendatio in scriptis, ut supra, sui superioris generalis accesserit.

Decreverunt insuper iidem Emi ac Rmi DD.:

5.° sacerdos, qui ab hac S. S. Congregatione Missionarii apostolici titulo decoratus fuerit, huiusmodi titulo et adnexis indulto et facultatibus nonnisi ad libitum Sanctae Sedis gaudere valeat, nec non sub directione et dependentia Ordinariorum locorum, in quibus missiones per eum fieri contigerit, quibus omnino parere debeat, ac licentiam prius cum facultatibus ab eis recipere;

6.° indultum et facultates ab hac eadem S. Congregatione una cum titulo Missionarii apostolici concedenda, illa tantummodo erunt, quae in elencho huic decreto adnexo continentur; ac praeter illa nullum peculiare privilegium, nulla habitus distinctio, neque ulla a proprio Ordinario exemptio tributa censeantur;

7.° super rescriptum huius S. S. Congregationis, quo alicui sacerdoti titulus Missionarii cum adnexis indulto et facultatibus tribuitur, litterae apostolicae in forma *Brevis*, vita naturali oratoris perdurante valiturae, expediantur.

Insequenti vero Feria V eiusdem mensis et anni, in solita audientia R. P. D. Adsessori impertita, facta de his omnibus relatione SSmo Dño nostro D. Papae Pio X, eadem Sanctitas Sua ea omnia, quae, uti supra, Eœi Patres decreverunt, benigne approbavit et confirmavit.

L. ✠ S.

A. Can. Giambene, *Substitutus pro Indulgentiis.*

INDULTUM ET FACULTATES

QUAE UNA CUM TITULO MISSICNARII APOSCOLICI A S. S. CONGREGATIONE S. OFFICII CONCEDUNTUR.

1.° Indultum personale altaris privilegiati quater in hebdomada, dummodo simile privilegium pro alia die obtentum non fuerit, atque intuitu huiusmodi indulti nihil praeter consuetam eleemosynam percipiatur;

2.° facultatem benedicendi extra Urbem, ac de consensu Ordinarii, privatim quandocumque, publice vero tempore tantummodo Adventus, Quadragesimae, spiritualium exercitiorum ac sacrarum missionum, quo sacras conciones ad populum habebit, coronas, rosaria, cruces, crucifixos, parvas statuas ac sacra numismata, eisque adplicandi indulgentias apostolicas nuncupatas, ut in postremo elencho edito typis S. Congregationis de Propaganda Fide die 28 Augusti 1903, necnon adnectendi coronis precatoriis indulgentias a S. Birgitta dictas;

3.° facultatem benedicendi unico crucis signo, de consensu Ordinariorum, coronas iuxta typum coronarum SSm̃i Rosarii B. Marie V. confectas, eisque adnectendi indulgentiam quingentorum dierum, defunctis quoque adplicabilem, a christifidelibus lucrandam, quoties, aliquam ex eisdem coronis manu gerentes, orationem dominicam vel angelicam salutationem devote recitaverint;

4°. facultatem impertiendi cum crucifixo et unico crucis signo in postrema concione Quadragesimae, Adventus, sacrarum missionum et spiritualium exercitiorum benedictionem nomine Summi Pontificis, cum adnexa plenaria indulgentia, ab universis christifidelibus lucrifacienda, qui, confessi ac sacra synaxi refecti, postremae eidem concioni adfuerint, et quinque saltem conciones praefatis temporibus habitas audierint; facta etiam facultate fidelibus lucrandi indulgentiam ducentorum, quoties alicui ex eisdem concionibus interfuerint;

5.° facultatem benedicendi cruces, tempore sacrarum missionum erigendas, eisque adplicandi indulgentiam trecentorum dierum, toties a christifidelibus lucrandam, quoties ipsi orationem dominicam cum angelica salutatione et *Gloria Patri* etc. in memoriam passionis D. N. Iesu Christi ante quamlibet ex praefatis crucibus corde saltem contriti ac devote recitaverint;

6.° facultatem impertiendi christifidelibus morti proximis, servatis forma et ritu Constitutionis s. m. Benedicti XIV quae incipit *Pia Mater*, benedictionem cum adnexa plenaria indulgentia, lucranda ab iisdem fidelibus, qui, confessi ac sacra synaxi refecti, vel saltem contriti, SSm̃um Iesu nomen ore, si potuerint, sin minus corde, devote invocaverint, et morte tamquam peccati stipendium de manu Domini patienter susceperint.

S. CONGREGATIO DE SACRAMENTIS

PARMEN. ET ALIARUN

DE FACULTATE DISPENSANDI AB IMPEDIMENTIS MATRIMONIALIBUS IMMINENTE MORTIS PERICULO.

Ante editum decretum *Ne temere* diei II mensis augusti anno MDCCCCVII *De sponsalibus et matrimonio*, satis iam fuerat eorum necessitati provisum, qui miserrime in concubinatu viventes iidemque in gravissimo mortis periculo constituti, impedimento aliquo matrimonium dirimente prohiberentur, quominus rite nuptias inirent. Nam per litteras S. Officii datas die XX mensis februarii anno MDCCCLXXXVIII, et per sequutam declarationem die IX mensis ianuarii anno MDCCCLXXXIX, facultas Ordinariis concedebatur, quae parochis etiam subdelegari habitualiter posset, dispensandi in iis adiunctis ab impedimentis quoque publicis matrimonium ecclesiastico iure dirimentibus, excepto sacro presbyteratus ordine et affinitate lineae rectae ex copula licita proveniente.

Cum autem in art. VII praefati decreti *Ne temere* sancitum fuerit, « imminente mortis periculo, ubi parochus vel loci Ordinarius vel sacerdos « ab alterutro delegatus haberi nequeat, ad consulendum conscientiae et (si « casus ferat) legitimationi prolis, matrimonium contrahi valide et licite « posse coram quolibet sacerdote et duobus testibus »; Ordinarius Parmensis ac plerique aliorum locorum Ordinarii a S. Congregatione de disciplina Sacramentorum postularunt, ut, etiam hoc in casu, animarum saluti consuleretur, si forte dirimens aliquod impedimentum obstaret quominus matrimonium rite contraheretur.

Re mature perpensa in Congregatione generali diei VII mensis maii anno MDCCCCIX, et relatis omnibus SSmo D. N. Pio divina providentia Papae X, in audientia habita ab infrascripto eiusdem S. Congregationis a secretis die IX mensis maii anno MDCCCCIX, Sanctitas Sua, benigne excipiens votum Emorum Patrum, declarare dignata est ac decernere, quemlibet sacerdotem, qui ad normam art. VII decreti *Ne temere*, imminente mortis periculo, ubi parochus vel loci Ordinarius vel sacerdos ab alterutro delegatus haberi nequeat, coram duobus testibus matrimonio adsistere valide ac licite potest, in iisdem rerum adiunctis dispensare quoque posse super impedimentis omnibus etiam publicis matrimonium iure ecclesiastico diri-

mentibus, exceptis sacro presbyteratus ordine et affinitate lineae rectae ex copula licita.

Datum Romae ex aedibus eiusdem S. Congregationis, die XIV mensis maii anno MDCCCCIX.

D. CARD. FERRATA, *Praefectus*,

L. ✠ S.

Ph. Giustini, *a secretis*.

S. CONGREGATIO RITUUM

I

DECRETUM

PRAEPOSITUM TYPICAE EDITIONI VATICANAE OFFICII DEFUNCTORUM CUM CANTU GREGORIANO.

De mandato SSmi Dñi nostri Pii Papae X, sacra Rituum Congregatio declarat ac statuit praesentem Officii defunctorum editionem vaticanam, quae cantum gregorianum exhibet, ab ipso SSmo Dño nostro feliciter restitutum, uti authenticam ac typicam habendam esse, atque ab omnibus Romanae Ecclesiae ritu utentibus in posterum observandam.

Quaevis ideo eiusdem Officii nova editio, typis evulganda, huic adamussim conformis esse debet. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 12 Maii 1909.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus*.

L. ✠ S.

† D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

II

ORDINIS CARMELITARUM EXCALCEATORUM

DE MISSA CONVENTUALI APUD REGULARES, AC MISSA VOTIVA DIEI INFRA OCTAVAM.

R. P. Lucas a Maria SSma, Procurator generalis Carmelitarum Excalceatorum, sequentia dubia S. Rituum Congregationi pro opportuna solutione reverenter proposuit, nimirum:

I. An Religiosi, quorum constitutiones nihil disponunt circa Missam conventualem, teneantur dicere quotidie unam Missam conventualem,

Officio diei correspondentem, iuxta decretum generale S. R. C. sub n. 3757, diei 2 Decembris 1891?

II. Quatenus *affirmative*: utrum certis anni diebus a rubrica praescriptis teneantur hanc Missam, etiamsi choraliter non dicatur, celebrare post Sextam vel respective post Nonam, si ob praescriptum constitutionum hae horae recitentur immediate ante prandium?

III. Si infra octavam alicuius festivitatis seu mysterii petatur Missa votiva de eodem festo, celebranda die qua non recitatur Officium de octava, an huiusmodi Missa votiva celebrari debeat more festivo, vel more votivo?

Et sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, audito etiam Commissionis liturgicae suffragio, omnibusque accurate perpensis, respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative.*

Ad II. Missa conventualis choraliter, id est cum assistentia communitatis omnino celebranda est, et quidem post recitatam in choro respectivam horam canonicam; ipsa autem Missa et horae eandem praecedentes congruo tempore persolvantur.

Ad III. More festivo, quamvis de diebus infra octavam nulla vel sola fiat commemoratio.

Atque ita rescripsit, die 14 Maii 1909.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† D. Panici, Archiep. Laodicen, *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

VERCELLEN.

REMOTIONIS A PAROECIA

(*Sub secreto*)

Edita est in hâc causâ sententia definitiva, cuius pars dispositiva est sequentis tenoris:

Ad dubium, *an constet de nullitate sententiae vel processus iudicialis, ita ut sit locus remotioni parochi Fantone a paroecia loci* Asigliano, *vel privationi eiusdem beneficii parochialis in casu.*

RR. PP. respondere censuerunt: *constare de validitate sententiae, et locum esse remotioni parochi Fantone, cum reservatione annuae pensionis mille libellarum ad formam eiusdem sententiae archiepiscopalis die 21 Ianuarii 1908.*

Die 12 Maii 1909.

L. ✠ S.

M. Lega *Decanus*, Ponens.
Gustavus Persiani.
Constantinus Contini Riccardi.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius*.

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

I

AD R. MAURITIUM DEMIMUID, MODERATOREM GENERALEM OPERIS A S. INFANTIA.

Monseigneur,

Le Saint Pére a été très sensible, aux hommages et aux vœux qui lui ont été exprimés à l'occasion de son jubilé sacerdotal par le conseil géneral de l'Œuvre de la Saint Enfance, et par vous même, qui en êtes depuis longues années, le très distingué et très zélé président.

Les sentiments d'entier dévouement à la sainte Eglise et à son auguste Chef, dont votre noble adresse était toute pénétrée, ont singulièrement réjoui le cœur du Souverain Pontife; mais Sa Sainteté a été particulièrement touchée du don, que vous Lui avez fait, d'une précieuse chasuble brodée par les enfants des Orphelinats de la sainte Enfance en Chine. Ce témoignage de la piété filiale des pauvres petites Chinoises, qui doivent à votre Œuvre si excellente la vie du corps et celle de l'âme, a été plus agréable au Saint Père que les cadeaux les plus riches et les plus artistiques, auxquels du reste ce merveilleux ornement ne la cède en rien pour le prix de l'étoffe et le goût exquis du dessin. Aussi est ce de tout cœur, que le Saint Père, avec ses meilleurs souhaits pour la prospérité croissante de votre Œuvre, si belle et si nécessaire, vous envoie pour vous même, Monseigneur, et les membres du conseil général de l'Œuvre, pour tous ses associés et ses protégés, mais surtout pour les habiles brodeuses

de ce magnifique ornement, une très affectueuse et très spéciale bénédiction.

Agréez, Monseigneur, l'expression de mes sentiments dévoués en notre Seigneur.

Rome, 29 Avril 1909.

L. ✠ S. R. Card Merry del Val.

II

AD R. P. BERNARDINUM MATEU, MAGISTRUM PROVINCIALEM FRATRUM MINORUM IN CATALAUNIA, DE TERTII ORDINIS COMMENTARIO " REVISTA FRANCISCANA,,.

Muy Reverendo Padre:

Su Santidad, se ha enterado con singular agrado de que, des de hace más de 30 años los religiosos de esa provincia vienen publicando la *Revista franciscana*, órgano de la tercera orden seráfica de Cataluña. El Augusto Pontífice, alaba los piadosos fines de dicha publicación, y pide al Señor produzca copiosos frutos á su mayor honra y gloria y bien de las almas. Y para impulsarles á trabajar cada vez con mayor empeño y solicitud en tan santa empresa, envia á V. R., al P. Director, redactores y lectores de la mencionada Revista con paternal afecto la bendición apostolica.

De V. R.

Roma, 30 de Abril de 1909.

seguro servidor

L. ✠ S. R. Card. Merry Val.

III

AD SPECTABILEM VIRUM SYNDICUM CIVITATIS " CORK,, IN HIBERNIA, OB CIVIUM EXHIBITA SUMMO PONTIFICI OBSEQUIA ANNO L SACERDOTII.

My dear Lord Mayor,

I am desired by the Holy Father to ask you to kindly convey to the members of the City Council His sincere thanks for the beautiful address presented to Him on their behalf by Mgr O'Riordan, Rector of the Irish College on the occasion of His sacerdotal Jubilee. His Holiness cordially welcomed the warm sentiments of loyalty and attachment to the Holy See expressed on the part of Gentlemen composing a Council so catholic as that of the City of Cork.

Both the very artistic design and fine execution of the address were greatly admired by the Holy Father. His Holiness bestowed most graciously on you and on all the members of the Corporation His paternal benediction.

I am, My dear Lord Mayor,

Rome, April 30 th 1909.

yours faithfully in J. C.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

IV

AD R. P. D. LEONEM AMETTE, ARCHIEPISCOPUM PARISIEN., DE PROXIME HABENDO III CATHOLICO EVANGELII CONVENTU.

Monseigneur,

J'ai reçu de Monsieur l'abbé Garnier, en date du 24 Avril, le projet de programme du IIIe congrès catholique de l'Evangile, dont votre Grandeur est le président honoraire, ainsi que les compte-rendus des deux congrès précédents. Après en avoir pris connaissance moi-même, j'ai soumis le tout, de votre part, au Saint Père. L'Auguste Pontife me charge de vous exprimer en son nom, ainsi qu'à tous les membres du comité d'honneur, ses vœux, pour la grande œuvre que vous avez à cœur, de travailler à reconduire les âmes à Jésus-Christ par l'Evangile.

Sa Saintété me charge surtout de vous témoigner sa haute approbation pour le noble but, que le IIIe congrès se propose, cette année, de porter ses efforts sur l'œuvre essentielle entre toutes: la régénération morale chrétienne de la famille, en ces tristes temps, où tant d'âmes sont exposées à perdre la foi. Comme gage des faveurs divines pour l'heureuse réussite du congrès, et de ses travaux, le Saint Père envoie de cœur la bénédiction apostolique à tous les organisateurs, coopérateurs de ce même congrès, à tous ceux qui y prendront part et à leurs familles.

Je profite de cette occasion pour renouveler à votre Grandeur l'expression des mes sentiments très dévoués en notre Seigneur.

Rome, 6 Mai 1909.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DI PROPAGANDA FIDE

NOMINE

Il S. Padre, con Breve apostolico, si è degnato di nominare:

11 Maggio 1909. — Il Rev. D. Elia Giovanni Giuseppe Morel, della società delle Missioni estere di Parigi, Arcivescovo di Pondichery;

— Il Rev. D. Dionisio Vismara, del Seminario delle Missioni estere di Milano, Vescovo di Hyderabad;

— Mons. Pietro Andrea Viganò, già Vescovo di Hyderabad, Vescovo titolare di Ezani;

— Il Rev. D. Celestino Joussard, Vescovo titolare di Arcadiopoli, e Coadiutore del Vicario Apostolico di Athabaska con futura successione;

— Il Rev. D. Israele Audo, Vescovo di Mardin *Chaldaeorum*.

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE ORDINARIA

4 *Maggio* 1909. — Nel palazzo apostolico vaticano si è tenuta la Congregazione ordinaria dei sacri Riti, nella quale, al giudizio degli Emi e Rmi Sigg. Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie: 1.° introduzione della causa di beatificazione e canonizzazione del servo di Dio Placido Baccher, sacerdote terziario Domenicano, rettore della vecchia chiesa del Gesù in Napoli; 2.° conferma del culto da tempo immemorabile prestato al servo di Dio Federico da Ratisbona, degli Eremitani Agostiniani, chiamato Beato; 3.° intorno alla concessione del titolo di compatrona ugualmente principale, con S. Stefano protomartire, della beata Vergine di Oropa per la città e diocesi di Biella; 4.° Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore di S. Gundisalvo martire, per la chiesa di cui è titolare in Paolopoli nel Brasile; 5.° dell'Officio e Messa, e dell'elogio da inserire nel Martirologio, in onore del beato Marco dei Marconi confessore, per la diocesi di Mantova e per l'Ordine di S. Girolamo; 6.° dell'Officio e Messa, con l'elogio da inserire nel Martirologio, in onore del beato Bartolomeo Fanti confessore, dell'Ordine Carmelitano, per la sudetta diocesi di Mantova e pel medesimo Ordine; 7.° dell'Officio e Messa, con elogio da inserire nel Martirologio, in onore del beato Gerardo Cagnoli confessore, dell'Ordine dei Conventuali; 8.° e finalmente intorno alla concessione ed approvazione del rito, con formola speciale, nel benedire una nuova officina e macchina tipografica.

CONGREGAZIONE PREPARATORIA

18 Maggio 1909. — Nel palazzo apostolico vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Sigg. Cardinali, dei Rmi Prelati officiali, dei Consultori teologi, si è tenuta la Congregazione nuova preparatoria, per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù del ven. Giovanni Nepomuceno de Tschiderer, Principe e Vescovo di Trento.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Il S. Padre, con Breve apostolico, si è degnato di nominare:

Protonotario apostolico ad instar participantium:

10 Maggio 1909. — Mons. Abdon Stengert, della diocesi di Culma.

Prelati domestici:

5 Maggio 1909. — Il Can. Agostino Massart, dell'archidiocesi di Cambrai; — Il Can. Luigi Carton, della medesima archidiocesi.

6 Maggio. — Il Can. Carlo Lucas, della diocesi di Evreux.

Cerimonieri pontifici soprannumerari:

1 Maggio 1909. — Il Rev. D. Vincenzo Misuraca.

3 Maggio. — Il Rev. D. Paolo Giobbe.

Sua Santità, con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnata di nominare:

19 Maggio 1909. — L'Emo Sig. Cardinale Pietro Gasparri, protettore dell'Ordine della Penitenza;

1 Maggio. — Il Rev. D. Amedeo Bernardini, scrittore nella S. Congregazione dei Sacramenti.

ONORIFICENZE

Sua Santità, con Breve apostolico, si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio magno, con placca:

5 Maggio 1908. — Al Sig. Barone Cristiano de Berckheim, Cameriere segreto di spada e cappa soprannumerario.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio magno:

24 Aprile 1909. — Al Sig. Avv. Ippolito Maria Belier de Vauplane; — Al Sig. Riccardo Tacconi.

5 Maggio 1909. — Al Sig. Cav. Prof. Domenico Camilli.

14 Maggio. — Al Sig. Ulderico Lampert, Rettore dell'Università cattolica di Friburgo.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio magno (classe militare):

1 *Maggio* 1909. — Al Sig. Carlo Kurten.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio magno (classe civile):

23 Aprile 1909. — Al Sig. Avv. Giorgio Maria Armando Fresneau.

24 Aprile. — Ai Sigg. Edgardo Bouvyer, Alfredo Gauvin, Avv. Giorgio Augusto Renato Giuseppe Conrairie, Carlo Jacquin de Margerie.

26 Aprile. — Ai Sigg.: Alberto Dutey-Harispe, Adriano Planté, Avv. Emilio Guichenne, Giuseppe Des Bouillons, Adriano Ilari.

21 Aprile. — Ai Sigg.: Avv. Giorgio Martin, Bernardo D'Armagnac, Avv. Arturo Louet, Giovanni Keraly, Giuseppe Martin.

4 Maggio 1909. — Al Sig. Saverio Battez-Roger.

11 Maggio. — Al Sig. Gaspare Kaciadourian.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro:

5 Maggio 1909. — Ai Sigg.: Dott. Angelo Vittadini, e Avv. Carlo Albertario.

8 Maggio. — Al Sig. Bogislao Niervitecki.

14 Maggio. — Al Sig. Prof. Cesare Fiorini.

N. B. — La nota dei decorati della Croce di Cavaliere di S. Silvestro, contenuta nell'ultimo numero del Bollettino, pagina 444, doveva terminare col nome del dott. Ignazio Serafini, esclusone il susseguente.

NECROLOGIO

4 Maggio 1909. — Mons. Francesco Giuseppe de Stein, Arcivescovo di Monaco e Frisinga.

14 Maggio. — Mons. Giuseppe Maria Aldanesi, Vescovo titolare di Dionisiade.

17 Maggio. — Mons. Paolo Fioravanti, Vescovo di Veroli.

20 Maggio. — Mons. Paolo Maria Barone, Arcivescovo di Siena.

MONITUM

Sacerdos Michael Pepe, e loco v. d. *Luzzi*, dioecesis S. Marci et Bisiniani, qui titulis abutitur Praelati et Cappellani secreti ad honorem Ssmi D. N., Missarum eleemosynas, etiam ab exteris Episcopis, nulla sibi suffragante auctoritate, expostulavit pro Calabris sacerdotibus, terrae motibus nuper damno affectis. Nunc autem innotescat necesse est, praedictum sacerdotem, ad summi Pontificis Familiam minime pertinere, neque illi, prout alii numquam ulli, memorata indebita ratione, Missarum eleemosynas quaeritare fas esse.